

PREGUEM EL "PARE NOSTRE"¹

1. El "Pare Nostre" a la tradició dels evangelis "sinòptics"

- A l'Evangelí de **Mateu**, se'ns presenta Jesús ensenyant aquesta pregària en el "sermó de la muntanya". És la pregària de les "set peticions" precedida per una invocació:
Pare nostre del cel,
 1. *santifica el teu nom,*
 2. *vingui el teu Regne,*
 3. *que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel.*
 4. *Dóna'ns avui el nostre pa de cada dia;*
 5. *perdona les nostres ofenses, així com nosaltres perdonem els qui ens ofenen;*
 6. *no permetis que caiguem en la temptació,*
 7. *i allibera'ns del maligne.*
- A la tradició de **Lluc**, quan els apòstols li ho demanen, Jesús els ensenya la pregària del *Pare Nostre*. Només contempla "cinc peticions". Això ens fa pensar que Jesús no hauria pretès presentar una pregària amb una forma predeterminada, atès que les comunitats cristianes no l'haurien gosat modificar: només hauria volgut motivar l'esperit filial que ha de regir les nostres pregàries quan ens adreçem a Déu. Concretament omet: *que es faci la teva voluntat aquí a la terra com es fa en el cel* (3), i també: *i allibera'ns del maligne* (7). (Lc 11,1-7)
- L'evangelí de **Marc**, només transcriu una referència del sermó de la muntanya: *I quan pregueu, perdoneu, si teniu res en contra algú, perquè també el vostre Pare del cel us perdoni els vostres mancaments.* (Mc 11, 25-26)

2. En les tradicions religioses

- A Babilònia, en una tradició que vol explicar l'organització del cosmos, cap a l'any 1400 aC, se celebra el déu-sol, "Amon", que passa la nit vetllant per la humanitat dormida. És el pare de tots els deus, i aquests ho celebren: *"Ben vingut en la pau!, pare dels pares de tots els déus, que alces el cel i estens la terra, fent que existeixi, tot formant els éssers. Et glorifiquem perquè et fatigues per nosaltres"*
- És ben coneguda la tradició quétxua i aimara, a l'altiplà andí, i també a la tradició guaraní, referent a la "*Pachamama*", la mare terra, origen de la vida.
- Efectivament, la paternitat i maternitat de Déu és una constant a moltes de les religions al planeta Terra.

3. En la tradició de l'Antic Testament

La tradició de l'Antic Testament, presenta a Déu, com a pare de la gran família d'Israel, cridada a la vida.

Ja des del principi va ser així.

L'amor paternal de Déu està demanant, sobretot, fraternitat.

Però malgrat tot, Senyor, tu ets el nostre pare. Nosaltres som l'argila, i tu, el terrisser: tots som obra de les teves mans.

(Is 64,7)

Durant tot el camí que heu fet pel desert fins a arribar en aquest lloc, el Senyor, el vostre Déu, us ha portat a coll com un pare hi porta el seu fill.

(Dt 1,31)

¿No tenim tots nosaltres un únic pare? ¿No és un únic Déu el qui ens ha creat? Doncs, per què n'hi ha que són deslleials al seu germà, profanant així l'aliança dels nostres pares?

(Mal 2,10)

¹ Inspirat en el llibre de J.A. Pagola: *Padre nuestro. Orar con el espíritu de Jesús*. PPC 2002

Preguem: Senyor Jesús, que sapiguem veure Déu com a Pare. Ell ja ens reconeix com a fills seus. Quina prova més gran d'amor ens dóna!

4. La novetat que aporta Jesús

Jesús ensenyarà als deixebles a dirigir-se sempre en l'oració a Déu com a Pare.

Dialoguem amb un Pare que és l'origen del nostre ésser i la destinació de la nostra existència.

Déu mai no hauria de ser per a nosaltres un problema a resoldre, sinó un misteri d'amor a acollir.

En aquell temps, Jesús digué: T'enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè has revelat als senzills tot això que has amagat als savis i entesos. Sí, Pare, així t'ha plagut de fer-ho.

(Mt 11,25-27)

Perquè vosaltres no heu rebut un esperit d'esclaus que us faci tornar a caure en el temor, sinó l'Esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: Abbà, Pare!

(Rm 8,15)

Preguem: Senyor fes-nos senzills, perquè l'Esperit Sant vingui a nosaltres i sigui Ell qui ens guïi en la pregària, ensenyant-nos com a fills de Déu, a pregar al seu Pare

5. Confiança de fills

En la seva oració, segons ens diuen els evangelis, Jesús sempre es dirigeix a Déu dient-li *Abbà*. Expressió aramea (llengua materna de Jesús) que feien servir els nens per a dirigir-se al seu pare. Un diminutiu afectuós que ningú s'hauria atrevit a fer servir a Israel per dirigir-se al seu Déu.

Aquesta expressió ens dóna la clau per a comprendre una mica l'íntima relació de Jesús amb el seu Pare. Jesús va parlar amb Déu com un fill amb el seu pare, amb la mateixa senzillesa, el mateix afecte, la mateixa seguretat, des de la tendresa d'un nen petit.

El seu amor als fidels és tan immens com la distància del cel a la terra, llança les nostres culpes lluny de nosaltres com l'orient és lluny de l'occident. Com un pare s'apiada dels seus fills, el Senyor s'apiada dels fidels, perquè sap de quin fang ens va formar i es recorda que som pols.

(Ps 103,10-14)

Preguem: Pare, Jesús ens apropà a Tu: que sapiguem dipositar la nostra confiança en Tu igual que ell va fer, i que res no ens en pugui allunyar.

6. Jesús ens ensenya a pregar

Jesús no es reserva per a sí mateix invocar a Déu com a pare estimat, sinó que ensenya als seus deixebles, que també ells l'invoquin amb la mateixa confiança i seguretat.

En entregar el Parenostre als seus deixebles, Jesús els transmeté el poder de dir com ell: *Abba*.

I la prova que som fills és que Déu ha enviat als nostres cors l'Esperit del seu Fill, que crida: «Abba, Pare!» Per tant, ja no sou esclaus, sinó fills, i si sou fills, també sou hereus, per obra de Déu.

(Gal 4,6)

Preguem: Pare, com a fills teus et beneïm i com a germans, volem rebre i fer bon ús de la teva herència, respectant la natura i compartint els béns.

7. Per a resar el Pare Nostre

Per a resar el Pare Nostre és necessari despertar en nosaltres aquest "esperit de fills", parlar amb Déu amb seguretat i confiança de fills, fer desaparèixer tot temor, abandonar-nos amb goig en Déu, nostre Pare estimat.

Aquesta és la gran novetat Jesús. És cert que ara no es manifesta encara aquesta condició de fills de Déu però arribarà el dia en què ho experimentarem.

Gràcies a Jesucrist, tenim plena llibertat d'acostar-nos a Déu amb la confiança que ens dóna la nostra fe en Crist.

(Ef 3,12)

Tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els ha concedit de ser fills de Déu. No han nascut per descendència de sang, ni d'un desig carnal, ni d'un voler humà, sinó de Déu mateix.

(Jn 1,12)

Preguem: Senyor, fes-nos el do d'experimentar amb cor agraït, que som fills del teu Pare que és el nostre Pare com tu ens ho vas fer saber.

Hem d'aprendre a pregar a Déu, Abbà, amb total confiança de fills. Aquesta és l'actitud bàsica i essencial que hem de cuidar, aprofundir i fer créixer dins nostre sense cap temor.

Déu és el nostre Abbà, un Pare que ens estima amb amor insondable i que sap el que necessitem abans de demanar-li-ho.

Quan tu preguis, entra a la cambra més retirada, tanca-t'hi amb pany i clau i prega al teu Pare, present en els llocs més amagats, i el teu Pare, que veu el que és amagat, t'ho recompensarà.

Quan pregueu, no parleu per parlar.... Que bé sap el vostre Pare de què teniu necessitat abans que li ho demaneu.

(Mt 6, 6-8)

Preguem: Senyor, et preguem que tinguem una total confiança en tu, lliure i incondicional; que ens sentim estimats per tu, que aquest sigui el sentit de la nostra vida i que aquest goig el sapiguem transmetre als altres

8. Som germans, fills i filles d'un mateix Pare

El Pare Nostre es resa en plural des de l'inici fins al final. Jesús ens ensenya a dir "Pare nostre" i no "Pare meu". Qui invoca així a Déu no pot després desentendre's dels altres.

No ens podem presentar davant de Déu només amb els nostres problemes i amb les nostres preocupacions, aliens als altres homes i dones.

En el Pare Nostre no se li demana res a Déu que sigui per a un mateix, sinó que és per a tots.

Estimar-lo amb tot el cor, amb tot l'enteniment i amb totes les forces i estimar els altres com a si mateix val més que tots els holocaustos i sacrificis.

(Mc 12,33)

L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats.

(Jn 4,10)

Preguem: Pare et demanem que això que és tan fàcil d'entendre ens resulti també fàcil de viure-ho per tal d'experimentar el goig de ser germans de tots els teus estimats i estimades.

El Pare Nostre només es pot resar amb un cor gran i universal. Déu és nostre, de tots. No hi ha ningú que hagi de ser exclòs. Déu és Pare de tota la família de seguidors de Jesús. Però alhora és també Pare de tots, sense cap mena de discriminació ni exclusió.

És el Pare del Cel. No està lligat a cap lloc sagrat. No pertany a un poble o a una raça concreta. No cap en cap religió. És el Déu de tots.

Així sereu fills del vostre Pare del cel, que fa sortir el sol sobre bons i dolents i fa ploure sobre justos i injustos.

(Mt 5, 45)

Resar el Pare Nostre és reconèixer a tots com a germans i germanes, sentir-nos en comunió amb tots els homes i dones, sense rebutjar a ningú, sense menysprear cap poble, sense discriminar cap raça.

No deixeu d'estimar-vos com a germans.
(He 13,1)

Preguem: Senyor, et demanem que sapiguem estimar-nos com a germans tal com Jesús ens va mostrar sent solidaris; allargant-nos la mà i ocupant-nos dels nostres germans que pateixen i dels més vulnerables.

9. El Pare del cel

El Déu de Jesús és proper, però és transcendent: "està en el cel". Això no vol dir que estigui als núvols. En la tradició bíblica "la terra" és l'espai en què viuen les persones i "el cel" el lloc de Déu. El cel és el símbol de la transcendència i de la immensitat de Déu.

Per això no podem manipular Déu perquè no és una creació nostra.

Déu és el misteri de l'amor en què estem immersos: l'origen de la nostra vida, la raó de la nostra existència.

Però, ¿és que Déu podria veritablement residir a la terra? Si ni el cel ni el cel del cel no poden contenir la teva immensitat, molt menys aquest temple que jo t'he construït.

(1 Re, 8,27)

Com la cérvola es deleix per les fonts d'aigua, també em deleixo jo per tu, Déu meu.

Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida;

quan podré anar a veure Déu cara a cara?

(Ps 42,2-3)

Preguem: Senyor Jesús, infon en nosaltres el desig de deixar-nos abastar pel misteri de Déu, el teu Pare i el nostre Pare; que siguem uns assedegats de Déu.

Per això pregar al "Pare del cel" no ens infantilitza, sinó que com Jesús, ens fa responsables de la missió que se'ns ha encomanat. El Déu que està en "el cel" és el qui ens respecta i ens fa ser responsables a nosaltres de la nostra terra.

Senyor, dóna'ns la pau; el fruit mateix del nostre treball és obra teva.

(Is 26,12)

El Senyor-Déu va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés.

(Gen 2,15)

Preguem: Pare, que sapiguem cuidar aquesta terra que hem rebut, gaudint-la amb respecte, repartint els seus fruits entre tots els germans i sense permetre explotacions especuladores.

10. En realitat Déu és Pare i Mare

Déu no és home perquè es parli d'ell com a pare, ni dona perquè es parli d'ell com a mare. Quan diem que és "pare" el que volem expressar és que Déu és el principi i origen del nostre ser i que aquest misteri darrer que origina, sosté i fonamenta l'univers és un misteri d'amor incondicional.

Per això es tan legítima la imatge de Déu com a "pare" que com a "mare". Déu està per sobre de qualsevol llenguatge humà, però els noms que emprem tenen la seva importància ja que d'ells depèn, en bona part, el que representa per a nosaltres. Probablement, confiar-se a un Déu d'entranyes maternals pot ajudar a més d'un a viure una experiència més rica i entranyable del Misteri de Déu.

Com un nen a la falda de la mare, així se sent la meva ànima.

(Ps 131)

Sió deia: «El Senyor m'ha abandonat, el meu Déu s'ha oblidat de mi.»

El Senyor li respon: «¿Pot oblidar-se una mare del seu infantó, pot deixar d'estimar el fill de les seves entranyes?»

(Is 49,14)

Preguem: Pare, que acollim aquest amor incondicional que ens dones, i el sapiguem transmetre fins i tot sense saber descriure'l.

CANTS

- Tu ets qui ens crida, i en silenci venim (K)
 - Que n'és de bo confiar en el Senyor,/ i esperar en el Senyor. (T35)
 - Guardeu-me Déu meu,/ en vos trobo refugi, Senyor,/ Vos em feu feliç (K)
 - In manus tuas Pater commendo spiritum meum,/ in manus tuas Pater, commendo spiritum meum. (T30)
 - Tot jo reposo en el meu Déu, sols en Déu./ D'ell ve la salvació./ Sí sols en Déu tot jo reposo,/ reposo en pau. (T32)
 - El alma que anda en amor,/ ni cansa ni se cansa. (Joan de la Creu. T122)
 - Esperit consolador,/ amor de tot amor./ Esperit consolador, amor de tot amor. (T126)
-
- Pare oh Pare, pensa en mi Senyor (3)/Tu ets el meu Salvador
 - Quan em vegis defallir, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador
 - Quan s'apropi el meu final, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador
 - Quan d'angoixa em vessi el cor, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador
 - Quan em senti abatut, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador
 - Al moment del meu traspàs, pensa en mi Senyor (3)/ Tu ets el meu Salvador